

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. I., státní příslušností Ukrajina**
trvale bytem U.
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl.m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2018 č.j. KRPA-2045-37/ČJ-2018-000022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba jeho zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 1. 2018 č.j. KRPA-2045-14/ČJ-2018-000022, a to podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 90 dnů; doba omezení svobody nesmí překročit 180 dnů a v případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny

s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

2. V podané žalobě žalobce namítal nedostatečně a nesprávně zjištěný stav věci, kdy je základem pro vydání napadeného rozhodnutí tvrzení, že žalobce by zmařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce se měl po propuštění z věznice dostavit ve lhůtě jednoho dne na cizineckou policii pro výjezdní příkaz, měl však za to, že se má k cizinecké policii dostavit ve lhůtě 3 dnů, neboť byl pracovníky věznice nesprávně poučen. Žalobci není jasné, na základě čeho přistoupil žalovaný k jeho zajištění, když zjevně chtěl opustit území České republiky zcela dobrovolně. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z čeho žalovaný vycházel, když dospěl k závěru, že žalobce nebude plnit omezení stanovená správním orgánem. Zákon o pobytu cizinců příkladmo uvádí jednání, jež může zavdávat důvod domnívat se, že ze strany cizince nebude respektováno rozhodnutí o správním vyhoštění. Jedná se o situace, kdy cizinec v řízení uvede nepravdivé informace o totožnosti, místě pobytu, odmítne tyto údaje uvést anebo vyjádří úmysl území neopustit. Žalobce uvedl, že jeho jednání zavdává sice důvod pro zahájení řízení o správním vyhoštění, nikoliv však pro řízení o zajištění. Jedná se totiž o opatření, které zasahuje do osobní svobody tím nejzávažnějším způsobem, a proto musí být dány skutečně závažné důvody, aby mohlo být tohoto opatření užito. Obava z toho, že by žalobce mařil výkon správního vyhoštění, se nezakládá na objektivně zjištěném stavu věci, rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zajištění je opatřením zcela zbytečným a navíc zatěžujícím státní aparát. Žalobce má na území České republiky rodinu a bydlí se svojí přítelkyní na adrese, kterou oznámil správnímu orgánu, nebylo tak dle jeho názoru nutné ho zajišťovat.
3. Žalobce dále namítal, že po cca 100 dnech omezení žalobce na osobní svobodě ke správnímu vyhoštění žalobce, resp. k realizaci vyhoštění stále nedošlo; je tak otázkou, zda zajištění žalobce je skutečně opatření nezbytné s ohledem na okolnosti, resp. zda žalovaný během uběhlé doby opravdu činí všechny nezbytné kroky k realizaci vyhošťovacího procesu a omezení žalobce na osobní svobodě není zcela nadbytečné a formalistické. Žalobce odkázal na čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod s tím, že zbavení osobní svobody dle tohoto ustanovení lze ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, podle žalobce zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Žalobce rovněž s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly; uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu; nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Žalobce zdůraznil, že zajištění cizince je zcela mimořádným institutem, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu dané osoby. Podle žalobce žalovaný nereflektoval dostatečně svoji povinnost řádného odůvodnění a místo naprosto vyčerpávajícího zdůvodnění toho, proč ještě nedošlo k vyhoštění žalobce, nyní nově uvedl, že je pravděpodobné, že snad bude možné žalobce vyhostit z území České republiky v době dodatečné, stanovené novým rozhodnutím, to vše bez garance a s pochybnostmi. Z uvedeného je dle žalobce zřejmé, že napadené rozhodnutí je v této souvislosti nepřezkoumatelné. Žalobce rovněž namítl, že se žalovaný nezabýval tím, zda je vycestování žalobce alespoň potenciálně možné. Podle žalobce žalovaný rovněž postupoval nezákonně již v případě, kdy v době řízení o mezinárodní ochraně vydal rozhodnutí o zajištění žalobce, čímž postupoval v přímém

rozporu s § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle něhož platí, že zákon se nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Ačkoliv žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí, že řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno, v době rozhodování žalovaného již žalobce byl v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, neboť Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 26. 2. 2018 č.j. 60 Az 6/2018-20 zrušil rozhodnutí, kterým bylo řízení o mezinárodní ochraně zastaveno; nové rozhodnutí ve věci řízení o mezinárodní ochraně nebylo doposud vydáno. Žalobce vyslovil přesvědčení, že je aktuálně v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, na něhož nelze vztáhnout zákon o pobytu cizinců.

4. Žalobce uvedl, že podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přistoupí správní orgány k zajištění cizince pouze tehdy, není-li možné užití mírnějších institutů v podobě zvláštních opatření. Zajištění má být pouze institutem krajního prostředku. Napadené rozhodnutí dle žalobce postrádá posouzení, proč bylo nutné k tomuto prostředku přistoupit. Dále namítl, že zajištěním je omezeno jedno z jeho ústavně zaručených práv, a proto je nutné vždy zkoumat, zda je takový postup nezbytný, a musí být dostatečně odůvodněn. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž má být zajištění mimořádným institutem, a tudíž je žalovaným prezentovaná aplikace ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců nezákonná, neboť ignoruje interpretaci hlavy XI. zákona o pobytu cizinců s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, podle níž mají být základní práva vykládána široce a výjimky z těchto práv naopak restriktivně.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Podle žalovaného důvod, jenž vyvolal aplikaci § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, byl naplněn, neboť prodloužení doby zajištění bylo ve věci realizace správního vyhoštění nezbytné. Závěr, proč přistoupil k prodloužení doby trvání zajištění, vyjádřil dle svého tvrzení v odůvodnění konkrétně a jasně poukázal na skutečnosti, které vedou k vydání napadeného rozhodnutí; žalovaný činil veškeré kroky směřující k realizaci vyhoštění, kdy je povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění; relevantní skutečností pro realizaci vyhoštění je vydání náhradního cestovního dokladu. Nejprve musí dojít k ověření totožnosti žalobce na zastupitelském úřadě domovského státu, který po ověření totožnosti vydá náhradní cestovní doklad, jenž je nezbytnou součástí pro samotnou realizaci vyhoštění; k tomuto účelu byla s žalobcem dne 2. 1. 2018 sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která byla zaslána Ředitelství služby cizinecké policie. Tento orgán na základě podané žádosti vyhotovil dožádání, které zaslal se všemi potřebnými doklady velvyslanectví Ukrajiny. Dne 26. 3. 2018 bylo žalovanému doručeno sdělení z Ředitelství služby cizinecké policie, ze kterého vyplývá, že dne 6. 2. 2018 byla zaslána písemná žádost na zastupitelský úřad Ukrajiny z důvodu ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu žalobci. Do doby vydání napadeného rozhodnutí však cestovní doklad žalobci zastupitelským úřadem Ukrajiny vydán nebyl. Dne 23. 3. 2018 bylo telefonicky hovořeno s ukrajinskou konzulkou, jež sdělila, že v dané věci nemá stále odpověď od příslušných orgánů na Ukrajině. Podle žalovaného v této věci běžela objektivní překážka vyhoštění, neboť do doby vydání napadeného rozhodnutí se nepodařilo ověřit totožnost žalobce a zajistit potřebné přepravní doklady k vycestování. Žalovaný dále podotkl, že v napadeném rozhodnutí jasně a konkrétně uvedl skutečnosti, jež ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí o prodloužení doby zajištění; v odůvodnění pregnančně vyjádřil, proč prodlužuje dobu trvání zajištění o 90 dnů, přičemž při svém rozhodování hodnotil různé

faktory, jež jasně a zřetelně označil, zároveň se srozumitelným způsobem vypořádal s otázkou, zda v případě cizince existuje potenciální možnost realizovatelnosti správního vyhoštění. Pokud jde o žalobcovu námitku, že žalovaný postupoval v rozporu s § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se žalobce nacházel v postavení žadatele o mezinárodní ochranu (tudíž se na něj neměl aplikovat zákon o pobytu cizinců), žalovaný s touto vyslovil nesouhlas a odkázal na § 87a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).

6. Žalovaný dále uvedl, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 3. 7. 2014 uloženo správní vyhoštění v délce 3 let a jeho vykonatelnost nastala dne 14. 7. 2017. Dne 19. 1. 2016 byl žalobce odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 1 za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců (dne 24. 2. 2016 rozsudek nabyl právní moci). Dne 10. 3. 2016 vydal Městský soud v Praze rozsudek, jímž zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ve výroku o trestu a odsoudil žalobce k trestu vyhoštění ve výměře 42 měsíců. Dne 11. 10. 2017 vydal Obvodní soud pro Prahu 7 rozsudek, jímž byl žalobce uznán vinným za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců a zařazen do výkonu trestu do věznice s ostrahou; dále byl žalobci uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu 5 let. Ode dne 27. 9. 2017 do 27. 12. 2017 byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, a to na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7. Podle žalovaného sám žalobce si svým jednáním a opakovaným porušováním právních předpisů České republiky zapříčinil stav, kdy došlo k jeho omezení osobní svobody a následnému zajištění za účelem jeho vycestování. Žalobce rozhodnutí správního orgánu nikdy nerespektoval, svou situaci nijak neřešil, ač si jí byl vědom, jak uvedl do protokolu o podání vysvětlení ze dne 2. 1. 2018. Svým přístupem a opakovaným nerespektováním právních předpisů si sám zapříčinil stav nedůvěryhodnosti, a to až do té míry, kdy žalovanému nezbylo než možnost uložení zvláštního opatření vyloučit a přímo přistoupit k zajištění žalobce, a to z důvodu dosažení samotného cíle správního vyhoštění, jímž je ukončení nežádoucího pobytu žalobce na území. Podle žalovaného sám žalobce výslovně uvedl, že finanční prostředky na složení finanční záruky nemá; co se týče možnosti postupu dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, žalovaný si je vědom skutečnosti, že žalobce mu uvedl přesnou adresu, na které se zdržuje, avšak za takové situace ukládat zvláštní opatření ve formě povinnosti zdržovat se na adrese a každou její změnu hlásit neprodleně policii by bylo neúčelné. Žalovaný dodal, že k plnění svých povinností vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců žalobce přistupuje mírně řečeno laxně. Žalobce se sám vědomě svým chováním dostal do postavení nelegálně pobývajícího cizince, a proto žalovaný nepřistoupil k postupu dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy dostavovat se v určený den a čas na policii, a to i s ohledem na to, že již několikrát žalobce na území pobýval bez víza a mařil výkon úředního rozhodnutí; je totiž nutné upozornit, že aplikace zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se stánými orgány spolupracovat, a taktéž neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal. V případě žalobce dle žalovaného existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany opět zmařen.
7. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam žalovaného ze dne 2. 1. 2018 č.j. KRPA-2045-1/ČJ-2018-000022; opis z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 2. 1. 2018; rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 3. 7. 2014 č.j. KRPE-14646-71/ČJ-2014-170022-SV o správním vyhoštění

žalobce; rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 11. 10. 2017 sp. zn. 39 T 124/2017; rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 12. 11. 2015 sp. zn. 67 T 71/2015; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2016 sp. zn. 67 To 69/2016; trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. 10. 2015 sp. zn. 9 T 106/2015; rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. 1. 2016 sp. zn. 8 T 3/2016; usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2016 sp. zn. 6 To 55/2016; potvrzení Vězeňské služby České republiky, Vazební věznice Praha - Pankrác ze dne 27. 12. 2017 o propuštění z výkonu trestu odnětí svobody na svobodu; protokol žalovaného ze dne 2. 1. 2018 č.j. KRPA-2045-13/ČJ-2018-000022 o podání vysvětlení žalobce; rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2018 č.j. KRPA-2045-14/ČJ-2018-000022 o zajištění žalobce na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody; usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 1. 2018 č.j. MV-3684-3/OAM-2018 o zastavení řízení včetně potvrzení téhož orgánu z téhož dne o nabytí právní moci tohoto usnesení dne 17. 1. 2018; sdělení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, odboru podpory výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců ze dne 26. 3. 2018 č.j. CPR-1120-9/ČJ-2018-930310-T225; žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2018 č.j. KRPA-2045-37/ČJ-2018-000022 o prodloužení doby zajištění žalobce o 90 dnů.

8. Na jednání konaném před zdejšími soudem dne 3. 5. 2018 účastníci řízení setrvali na svých názorech a procesních stanoviscích.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
10. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím ze dne 3. 7. 2014 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba zákazu vstupu na území členských států EU v délce 3 let. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl celkem třikrát odsouzen pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, přičemž rozhodnutím, jehož výkon byl mařen, je rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 3. 7. 2014, přičemž posledním rozsudkem soudu ze dne 11. 10. 2017 sp. zn. 39T 124/2017, byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 3 měsíců a trestu vyhoštění v délce 5 let. Žalobce byl dne 27. 12. 2017 propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a dne 2. 1. 2018 se dostavil k cizinecké policii pro vydání výjezdního příkazu, kde byl na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2018 č.j. KRPA-2045-14/ČJ-2018-000022 zajištěn za účelem správního vyhoštění, a to na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody (žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 14. 2. 2018 č.j. 2 A 8/2018-19). Dne 8. 1. 2018 žalobce podal další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany (tato žádost byla již pátou v pořadí). Usnesením Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 1. 2018 č.j. MV-3684-3/OAM-2018 bylo řízení o této žádosti dle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastaveno, přičemž toto rozhodnutí bylo k žalobě žalobce zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2018 č.j. 60 Az 6/2018-20 a věc byla vrácena Ministerstvu vnitra k dalšímu řízení. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 3. 2018 č.j. KRPA-2045-37/ČJ-2018-000022 byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodloužena doba žalobcova zajištění o 90 dnů; doba omezení osobní svobody nesmí překročit 180 dnů a

v případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

11. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
12. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
13. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
14. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“*
15. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
16. Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu Ústavou České republiky, Listinou základních práv a svobod a v neposlední řadě s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jež je Česká republika vázána. To pochopitelně platí i pro rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince.
17. V případě žalobce došlo ke splnění podmínky, aby bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce – to ostatně žalobce v podané žalobě nezpochybnil a je to doloženo obsahem správního spisu. Žalobce pak opakovaně mařil výkon tohoto rozhodnutí, za což byl opakovaně odsouzen (kromě trestu odnětí svobody) k trestu vyhoštění.
18. Zdejší soud má rovněž za to, že v případě žalobce je naplněna minimálně jedna z taxativně vymezených podmínek písm. a) až e) § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně v případě žalobce jde o podmínku stanovenou v § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu

cizinců, jelikož nevystěsoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Ani to žalobce ve své žalobě nezpochybňuje.

19. Zbývá odpovědět, zda v případě žalobce postačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
20. Žalovaný se možností uložení zvláštního opatření zabýval v napadeném rozhodnutí na straně 5 – 7, kde mimo jiné uvedl, že žalobce pobýval na území České republiky v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění, a proto je žalovaný toho názoru, že mírnější opatření využít nelze, neboť jejich aplikací by byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce v protokolu uvedl, že nedisponuje finančními prostředky pro složení finanční záruky a ani taková záruka nebyla nabídnuta. Žalobce byl opakovaně trestán Obvodním soudem pro Prahu 1 trestním příkazem sp. zn. 9 T 106/2015 ze dne 19. 10. 2015, rozsudkem sp. zn. 67 T 71/2015 ze dne 12. 11. 2015, rozsudkem sp. zn. 8 T 3/2016 ze dne 19. 1. 2016 (k odvolání rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem sp. zn. 6 To 55/2016 ze dne 24. 2. 2016) pro maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný k neuložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců přistoupil zejména z důvodu dlouhodobého a opakovaného nerespektování zákonů České republiky tím, že mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž přihlédl i k tomu, že v minulosti byl žalobce několikrát souzen za spáchanou trestnou činnost na území České republiky. Soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje.
21. Pokud jde o možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS:

„Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 15. 7. 2011, čj. 7 As 76/2011-50, „zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložení zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že „nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“ ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců“ (stejně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011-64).

Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude

případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při úvaze, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno rozlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prve zmíněném případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. takto rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 As 52/2013-34).“

22. Ve shora citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, je dále uvedeno: „S devátým senátem lze souhlasit, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na typovém důvodu zajištění. Z rozsudku devátého senátu nelze dovodit, že důvody zajištění § 124 odst. 1 písm. c) a d) paušálně vždy vylučují možnost použití zvláštního opatření. Jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.... Na druhé straně však stojí případ cizince, který má k členskému státu EU vazby, má zde faktické zázemí, rodinu či jiné blízké osoby, případně má on sám či třetí osoba peníze ke složení finanční záruky, předchozí porušení povinností spjatých s vyhošťovacím řízením nebylo vědomé atd.“
23. Soud se zřetelem na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu č.j. 5 Azs 20/2016-38 uzavírá, že ani v případě zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nelze vždy vyloučit možnost použití zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jakkoliv v takovém případě bude volba zajištění pravidlem. V posuzovaném případě však soud ve shodě s žalovaným neshledal u žalobce takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření. Žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně s tím, že z jejího území nevycestoval ve stanovené lhůtě, přičemž za maření výkonu úředního rozhodnutí (o správním vyhoštění) byl opakovaně odsouzen rozsudky trestních soudů. Žalobce nemá k České republice vazby, nemá zde rodinu ani jiné blízké osoby (s výjimkou přítelkyně, jejíž existence však s ohledem na závažnost a opakovanost žalobcova protiprávního jednání nemění ničeho na nemožnosti uložení zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců), neměl peníze na složení finanční záruky, předchozí nelegální pobyt na území České republiky byl vědomý a opakovaný. Z uvedených důvodů soud s odkazem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu uzavřel, že nebyly naplněny takové okolnosti, za nichž by připadalo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Neuložení zvláštního opatření za účelem vycestování pak bylo žalovaným řádně a dostatečně odůvodněno v žalobou napadeném rozhodnutí (viz zejména s. 5 – 7), přičemž soud se se závěry žalovaného ztotožňuje.

24. S ohledem na shora uvedené okolnosti případu a na opakované porušování právních předpisů České republiky ze strany žalobce včetně páchaní trestné činnosti (trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b/ zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku), soud dospěl k závěru, že je vyloučeno uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť uložení zvláštního opatření by ve smyslu § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců s relativně vysokou mírou pravděpodobnosti mohl být ohrožen výkon správního vyhoštění. S ohledem na tyto okolnosti nemůže obstát ani žalobcova námitka, že mu ze strany pracovníků věznice byla sdělena nesprávná informace o tom, kdy se má dostavit na policii; tato skutečnost, i kdyby se ukázala pravdivou, nemá pro danou věc žádný význam, neboť s ohledem na žalobcovu minulost a jeho dlouhodobé a opakované porušování právních předpisů není pochyb o tom, že rozhodnutí o žalobcově zajištění, jakož i rozhodnutí o prodloužení jeho zajištění bylo tak jako tak na místě, přičemž uložení zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců mohl být s nikoliv nevýznamnou pravděpodobností ohrožen výkon správního vyhoštění žalobce z území České republiky. Námitka žalobce o nepřipustnosti prodloužení doby zajištění s ohledem na tvrzenou povinnost žalovaného uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování proto nemůže obstát.
25. Pokud jde o námitku neexistence důvodů pro prodloužení doby zajištění (jakož i s tím související námitku pominutí důvodů pro další zajištění žalobce), žalovaný na s. 9 napadeného rozhodnutí srozumitelně objasnil, že byla sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, přičemž telefonátem s ukrajinskou konzulkou ze dne 23. 3. 2018 bylo zjištěno, že v dané věci nemá stále odpověď od příslušných orgánů na Ukrajině. Žalovaný dále uvedl, že z běžné praxe mu je známo, že ověření totožnosti a vydávání náhradního cestovního dokladu cestou zastupitelského úřadu pro státní příslušníky Ukrajiny je zdlouhavý proces; při stanovení doby trvání zajištění pak žalovaný přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje se státem o vzetí zpět cizince do domovského státu, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 40 – 60 kalendářních dnů; s ohledem na tyto skutečnosti je žalovaný přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 90 dnů je přiměřená. Soud považuje toto odůvodnění žalovaného za dostatečné a souhlasí s ním. Žalovaný ve spolupráci s Ředitelstvím služby cizinecké policie dostatečně aktivně činil úkony směřující k realizaci správního vyhoštění žalobce z území České republiky, přičemž prodlení je způsobeno toliko vinou ukrajinských státních orgánů. S významnou mírou pravděpodobnosti (se zřetelem na dosavadní zkušenosti žalovaného získané z jeho úřední činnosti) pak lze očekávat, že prodloužením doby zajištění o 90 dnů bude napomoženo dosažení cíle zajištění, tj. výkonu správního vyhoštění žalobce z území České republiky. Ani tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
26. Co se týče žalobcem tvrzeného porušení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož se tento zákon nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak, ani tato žalobní námitka dle závěru soudu není důvodná.

27. Jak vyplývá ze správního spisu i z žalobcem odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2018 č.j. 60 Az 6/2018-20, žalobcova žádost o azyl podaná dne 8. 1. 2018 byla již pátou v pořadí.
28. Podle § 87a odst. 3 zákona o azylu na žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který podal další opakovanou žádost, se nevztahují práva a oprávnění, která by měl jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany podle tohoto zákona a zvláštních právních předpisů. Pro účely správního vyhoštění a zajištění se na tohoto žadatele o udělení mezinárodní ochrany hledí jako na cizince podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.
29. Jestliže žalobce podal další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany (v daném případě již celkově pátou žádost), pak se na něj nevztahují práva a oprávnění, která by měl jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany, přičemž pro účely správního vyhoštění a zajištění se na něj hledí jako na cizince dle zákona o pobytu cizinců. Tyto závěry vyplývají nejen přímo z textu zákona, nýbrž i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho rozsudek ze dne 3. 10. 2017 č.j. 9 Azs 185/2017-38, kde je uvedeno: „*Pro projednávanou věc je podstatné, že byt' je odlišný text § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve znění účinném do 17. 12. 2015, § 11a odst. 1 aktuálního znění zákona a také jeho § 11a odst. 3, je z nich zřejmé, že se ministerstvo při posuzování všech opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabývá stejnou otázkou – zda tu nejsou nové skutečnosti nebo zjištění, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany. Důvod rozlišování mezi první a další opakovanou žádostí tedy není v okruhu věcných problémů, které se při rozhodování o nich řeší. Spočívá v tom, že cizinci nadále nesvědčí postavení žadatele o mezinárodní ochranu ani práva a oprávnění s tím spojená (viz § 3d a § 87a zákona o azylu, srovnej také čl. 40 – 42 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, tzv. procedurální směrnice, čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, tzv. přijímací směrnice, a důvodovou zprávu k novele zákona o azylu provedené zákonem č. 314/2015 Sb.).*“
30. Poněvadž z výše uvedených důvodů se na žalobce nehledí jako na žadatele o udělení mezinárodní ochrany (přičemž je nerozhodné, že usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 1. 2018 č.j. MV-3684-3/OAM-2018 bylo pro nepřezkoumatelnost zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2018 č.j. 60 Az 6/2018-20 a věc byla vrácena tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení), v daném případě z podstaty věci nemůže být naplněna hypotéza § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž ani přes zrušení usnesení o zastavení řízení o jeho páté žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu není v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany. I tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
31. Pokud jde o žalobcovu námitku týkající se otázky, zda vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky např. z důvodu bezpečnostní situace v zemi původu, soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho usnesení ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 290/2017-23 pojednávající o konfliktu na východě Ukrajiny a o hrozbě nástupu výkonu vojenské služby:
- „*Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země,*

jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně klesá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016 - 36). Zakarpatská oblast, ze které stěžovatel pochází, se nachází na samém západě země. Stěžovatel spatřuje hrozbu vážné újmy v tom, že i v této části země jej mohou mobilizovat a poslat bojovat v ozbrojeném konfliktu. Nejedná se tak o tvrzenou hrozbu vážné újmy z důvodů samotné přítomnosti stěžovatele na území dotčeném konfliktem, ale z důvodu odvodu do armády.

32. Žalobce má trvalý pobyt ve městě Smilno nacházejícím se ve Lvovské oblasti, tedy na západě Ukrajiny, tj. v oblasti nezasažené ozbrojeným konfliktem. V případě žalobce tak výkonem správního vyhoštění zjevně nemůže dojít k porušení mezinárodních závazků České republiky z důvodu bezpečnostní situace v zemi původu žalobce. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.
33. Poněvadž soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
34. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. května 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně